

[Justitsministeren.]

lovens ikrafttræden, der foreslås sat til 1. april 1954. Heroverfor kan anføres, at det oprindelig var meningen, at loven skulle træde i kraft samtidig med grundloven, og at man siden den tid har vidst, at der ville komme en sådan lov.

Organisationernes repræsentanter lagde afgørende vægt på, at der blev tilvejebragt hjemmel for, at de tjenestemænd eller andre, over hvem der klages med urette, kan få rimelige udgifter til bisidder eller forsvarer erstattet af det offentlige. Finansministeriet, der var repræsenteret under forhandlingen, lovede at tage dette spørgsmål under overvejelse, således at der eventuelt bliver foreslået en tilføjelse til tjenestemandslovens § 17, stk. 3, idet det også på andre områder har været følt som en mangel, at man ikke har nogen bestemmelse i den retning. Hvis et sådant forslag om en supplementsbestemmelse til tjenestemandslovens § 17 gennemføres, vil der være grundlag for at ændre nærværende lovforslag om ombudsmanden på tilsvarende måde, idet forslaget § 7 er bygget op på samme måde som tjenestemandslovens § 17.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om ændringer i lovgivningen om folketingets valg af medlemmer til visse kommissioner og nævn m. v.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 101).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 126 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om arbejderbeskyttelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 53; fremsættelsen findes i tidenden sp. 37).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Leonhard Hansen: Det er sjette gang, dette forslag til lov om arbejderbeskyttelse forelægges. Det er beklageligt, at det ikke forlængst er lykkedes at få gennemført denne lov, som vil kunne yde arbejderne den højeste beskyttelse under arbejdets udførelse, uanset hvori arbejdet består.

Den nugældende fabriklov af 1913 er i allerhøjeste grad forældet og svarer slet ikke til den risiko, der nu med det forøgede arbejdstempo er forbundet med arbejdets udførelse. Udviklingen indenfor industri, håndværk, handel og jordbrug har ikke stået stille gennem disse 40 år, og dette kræver naturligvis ganske andre beskyttelsesforanstaltninger, ikke alene vedrørende maskinerne, men også vedrørende værn på det sundhedsmæssige område. Arbejdets udøvere må have krav på en så effektiv beskyttelse, som det er muligt at skabe. Der må ikke i en arbejderbeskyttelseslov være områder, hvor arbejderne slet ikke eller kun delvis er beskyttet, og derfor bør en sådan lov omfatte alle arbejdere og alle virksomheder, for hvilke der ikke i forvejen findes særlige love. Der kan naturligvis ikke drages sammenligning mellem den nuværende fabriklov og den arbejderbeskyttelseslov, som vor tid kræver, og vi er her i landet kommet altfor langt tilbage for andre lande på dette sociale område.

I gennem de forløbne 5—6 år er der fra forskellige sider og i særlig grad fra arbejdsgiverside protesteret imod lovforslaget. Men at modstanderne alligevel er klar over, at tiden er løbet fra fabrikloven af 1913, bevises jo gennem de mange forbedringer, der har fundet sted på adskillige virksomheder i form af gode og velindrettede folkerum,